

разбудилъ, много се ядосалъ, за дѣто не изпѣлнилъ рѣшението си. И въ гнѣва си той страшно се наказалъ. Отрѣзалъ клѣпкитѣ на очитѣ си и ги хвърлилъ на земята. Изведнажъ тамъ, дѣто били паднали клѣпкитѣ, израстло едно чудно растение: нито трѣва, нито дърво. Проповѣдникътъ се хранѣлъ отъ листата на чудното растение и усѣтилъ, че не му се доспивало вече. Освѣнъ това можелъ още да размисля леко и по-дълго врѣме. Тогавъ той съвѣтвалъ и другитѣ хора да употрѣбаватъ листата на новото растение. Хората го послушали и почнали да сѣятъ чая изъ цѣлия Китай.

Наистина, далечната страна Китай е отечеството на чая. Никѣдъ не пиятъ тѣй много чая както въ Китай и Япония. Тамъ еднакво го употрѣбаватъ за пиѣе всички хора: отъ послѣдния сиромъхъ чакъ до императора.

Пиятъ го прѣзъ всѣко врѣме на деня и го прѣдлагатъ на гости, като почетно пиѣе. Китайцитѣ и японцитѣ пиятъ чая безъ подправки: не слагатъ вътрѣ нито захаръ, нито млѣко. Тѣ пиятъ само чорбата на чайнитѣ листа или пѣкъ чайно брашно, разбъркано въ горѣща вода, до като се запѣни.

Всѣки не може да приготви вкусенъ чай. За тази работа се иска човѣкъ, подготвенъ отъ особенъ учитель.

Чаятъ расте най-добрѣ край рѣка или изворъ, дѣто мѣстото е обърнато къмъ слънцето. Сѣятъ го отъ сѣме на широки полета, както по насъ сѣятъ житнитѣ растения. Да може да се бере чаятъ по-лесно разполагатъ го на правилни редове. А да не расте много високо и да се рас-

